

вента да влѣзатъ въ състава на новитѣ съвѣти; по такъвъ начинъ учредителитѣ на Републиката щѣха да ржководятъ нейното прѣобразование.

Тия благоразумни постановления прѣдизвикаха много укори: обвиняваха Конвента въ недовѣрие къмъ страната, а членовѣтѣ му въ желание да бждѣтъ постоянно на власть. Тие укори естествено намѣриха поддръжка въ честолюбивитѣ намѣрения на тѣзъ, които виждаха, че отпрѣдя имъ вратата е отворена.

Първоначалнитѣ събрания обаче, попитани върху конституционната хартия на Ш-та година и за прѣходното постановление напълно ги одобриха.

Роялиститѣ полудѣха. Тѣ не чакаха да се отвори Законодателния корпусъ свиканъ на 20-й вандемиеръ отъ IV-та година. Още на 13-й (5 октомвий 1795 година) тѣ подигнаха нѣколко парижски секции, дѣто имаха по голѣмо влияние. Прѣдъ видъ на това движение Конвента намѣри за нужно даже да се распорѣди за довасяние оръжие въ мѣстозасѣданието си и въвѣри командуванието на военнитѣ си сили генералу Бара, който защитава събранието на 9-й термидоръ. Послѣдния зе за свой помощникъ бригадниа командиръ Бонопартъ, който по него време се намиралъ въ Парижъ. И двамината проявиха голѣма распоредителность и енергия. Секциониститѣ бѣха завзели черковата Сень-Рошъ, която бѣха укрѣпили; войскитѣ на Конвента ги истикаха отъ тамъ. Орждията на Бонопарта очистиха улицата Сень-Оноре, прибрѣжната улица и Кралския мостъ. Числото на убититѣ отъ двѣтѣ страни опрѣдѣлять да е около 200 души.

Послѣдното засѣдание на Конвента бѣше на 26-й октомврий 1795 година (4 брюмеръ отъ IV година), слѣдъ три годишна безпрѣкъсната сессия.

Прощалното му слово къмъ Франция бѣше *закона за амнистия* който отмѣняваше смъртното наказание